

[Poul Møller.]

Jeg ved godt, at hr. Egon Jensen var inde på, om ikke der kunne siges nogle spydigheder om dette, at vi også ville have en fond, en opsamling af midler. Men der er dog forskel på størrelserne. Principielt har vi jo ikke noget imod opsamling af midler eller opsparing. Hvis hr. Egon Jensen tror, vi har noget principielt imod opsparing, så har han lyttet meget dårligt til vore taler i de sidste 20 eller måske 30 år. Det har vi ikke, men vi har noget imod at skabe en fond, hvis midler kun kan anbringes igennem en aktiv investering ude i erhvervslevet.

Det, vi havde brug for, det var over en 5—6-årig periode eller en 4—5-årig periode at opsamle nogle midler, som kunne bruges til at sænke dette lands rentetryk, føre midlerne over i Nationalbanken til støtte for Nationalbankens almindelige rentepolitik og så undgå fremtidige stigninger i denne fond, når den når op til et beløb på ca. 8 milliarder kr., hvorved den kan være med til i de kommende år at billiggøre finansieringen af den pensionsordning, jeg her har redegjort for. Det er klart, at denne pension også vil koste nogle penge; hvis vi går op til 15.000 kr. for alle ægtepar, altså 60 pct., så vil den koste omkring 2.240 eller 2.250 mill. kr.

Ved siden heraf vil vi give fuld frihed til, at man privat sikrer sig tillæg til den foreslåede folkepension, og bevare indekskontrakterne og indeksforsikringerne. Vi har gjort det klart i det forslag, vi har fremlagt, at vi mener, at ved et 4 pct.s folkepensionsbidrag vil vi få dækning imellem renteindtægter og bidrag på den ene side og udgifterne på den anden side, når ordningen er fuldt gennemført. Jeg tror, denne ordning er så langt at foretrække. Den viderefører landets socialpolitiske tradition, den skaber et princip, der er administrativt let at løse, indfører ikke nogle nye ordninger, men gennemfører en forbedring af de ordninger, vi har — og som vi alle glædede os til, dengang vi for 3½ år siden vedtog, at nu skulle vi have ensartet folkepension for alle. Den bevarer den ATP-ordning, som arbejdsmarkedets egne parter har gennemført og været enige om, indfører ikke nogen ny administrations-

form, bygger på de gamle principper, men forbedrer disse.

Jeg tror også, at det var et godt princip, om folketingsret gennemførte en ordning, der langt hurtigere ville få fuld virkning for alle ældre. Bevares, vi skal bygge, og vi skal planlægge for fremtiden, men jeg synes alligevel, at det er hverken politisk, økonomisk eller sagligt rigtigt at planlægge på noget, der skal foregå og først udformes 20, 30, 40 og 50 år frem i tiden.

Det er derfor, at det konservative folkeparti har følt sig tilskyndet til at arbejde med sine egne planer og fremlægge sine egne principper, og jeg siger, at det er også kun en redegørelse for vore principper. Til syvende og sidst gælder det jo om for dette ting, hvis sagen skal løses, at få enderne til at blive føjet sammen. Om socialministeren forstår denne kunst, det vil jo så vise sig. Men der er en positiv holdning til at forbedre de gamles forhold, og vi mener altså, at det skal ske på ensartet og ligelig basis.

De principper, vi her har fremlagt, vil jo føre til, at de mindste indtægter i hvert fald ikke bliver ringere stillet end efter socialdemokratiets forslag. Der, hvor det vender, hvor socialdemokratiets forslag giver en større ydelse, det er for indtægter over 25.000 kr.; for indtægter under 25.000 kr. giver vore tanker, vore principper, en bedre dækning, og jeg synes, man skal tænke på, om ikke det er et meget rimeligt sted, og sige, at når man har indtægter over 25.000 kr. efter det nye skattebegreb, så har man også mulighed for selv at være med i andre og i frivillige pensionsordninger. Så er det ofte de grupper af befolkningen, der er funktionærforsikret, så er det ofte de grupper af befolkningen, der er i stand til at tegne indekskontrakter eller indeksforsikringer, og derfor tror jeg, at det er et bedre socialt afpasset mønster, der her gives i det konservative forslag.

Jeg har været glad for i denne principdebat at få mulighed for at redegøre for dette forslag, og jeg tror, at folketingsret skal tænke: lad os bygge videre på det, vi har, lad os forbedre det, lad os lægge forbedringstakten fast, lad os vide, hvordan vi vil behandle vore gamle i fremtiden, men lad os ikke skabe et system, som måske